

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΛΙΓΟΤΕΡΟΣ

Σε προηγούμενη προκήρυξη υποστηρίζαμε την άποψη ότι η σημερινή κρίση της ελληνικής οικονομίας δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο, ότι η χώρα μας απ' το '73 κι ύστερα έχει μπει σε περίοδο βαθιάς και παρατεταμένης κρίσης, πούναι πριν απ' όλα διαρθρωτική, κρίση των συγκεκριμένων δομών της, ότι η κύρια και βαθύτερη αιτία της δεν είναι η παγκόσμια οικονομική κρίση ~~α~~πούνται μόνο αφορμή της ~~α~~ αλλά η ιστορική αποτυχία της άρχουσας τάξης, της λματ (λούμπεν μεγαλοαστική τάξη) και του πολιτικού προσωπικού της (χουντικοί, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) να πετύχουν μια αυτοτροφοδοτούμενη ισόρροπη οικονομική ανάπτυξη με μια σχετική αυτονομία¹

1. Ονομάζουμε λματ την τάξη των μεγάλων καπιταλιστών που απέτυχαν σαν άτομα επιχειρηματίες, αφού οι επιχειρήσεις τους χρεοκόπησαν και είναι υπερχρεωμένες. Απέτυχαν σαν σύνολο σαν καπιταλιστική τάξη ν' αναπτύξουν αυτοδυναμία, ισόρροπα με μια σχετική αυτονομία τη χώρα. Που υπερπλούτισαν με απάτες και κομπίνες, κλέβοντας και λεηλατώντας τη χώρα και τους εργαζόμενους και έβγαλαν τα κεφαλαία τους στο εξωτερικό. Που είδαν τη χώρα σαν απλή αποικία με ευκαιρίες για εύκολο, γρήγορο και παρασιτικό πλουτισμό τους σε βάρος των συμφερόντων της χώρας, δένοντας την τύχη τους με το ξένο κεφάλαιο και υποτάσσοντας τα συμφέροντα τους στα δικά του.

Αιτία και συνάμα συνέπεια αυτής της αποτυχίας, δεν είναι η έλλειψη κέρδους αλλά το αντίθετο. Κέρδη υπήρξαν, αλλά επενδύσεις για την αναδιάρθρωση, των δομών αλλά και τον αναγκαίο εκσυγχρονισμό του κεφαλαιουχικού εξοπλισμού δεν έγιναν. Τα κέρδη των καπιταλιστών της λματ είτε σαν προϊόν καθαρής κλοπής και απάτης είτε σαν κλασικό καπιταλιστικό κέρδος υπήρξαν ιδιαίτερα ψηλά. Σαν ποσοστό στο ΑΕΠ ξεπέρασαν το διπλάσιο των κερδών των καπιταλιστών της Δυτικής Ευρώπης, ενώ παράλληλα οι μέσοι μισθοί των εργαζομένων σαν αγοραστική δύναμη δεν έφτασαν ούτε στα 40% του αντίστοιχου των εργαζομένων στη Δυτική Ευρώπη. Τα υπέρογκα αυτά κέρδη στο μεγαλύτερο μέρος τους διέφυγαν νόμιμα ή παράνομα στο εξωτερικό.

Τα κέρδη λοιπόν αυτά δεν υπήρξαν αποτέλεσμα ψηλότερης παραγωγικότητας ή ανταγωνιστικότητας των προϊόντων, αλλά χαμηλών μισθών ψηλής εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης με το ψηλότερο ποσοστό «εργατικών ατυχημάτων» στα οποία εκατοντάδες εργαζόμενοι έχαναν τη ζωή τους ή

σακατεύονταν. Υπήρξαν ακόμη αποτέλεσμα σειράς από απάτες έναντι στη χώρα και τους εργαζόμενους.

Οι επενδύσεις που έγιναν δεν υπήρξαν πραγματικές. Το παράδειγμα της Πειραιϊκής-Πατραϊκής είναι αποκαλυπτικό. Σήμερα μας λένε ότι η τεχνολογία της είναι πεπαλαιωμένη απέναντι στη σύγχρονη τεχνολογία των κλωστοϋφαντουργείων των ανταγωνιστριών χωρών. Ότι οι αργαλειοί των τελευταίων λειτουργούν με 600-700 κτυπήματα το λεπτό και φέτος θα φτάσουν τα 900-1000, ενώ της Πειραιϊκής-Πατραϊκής φτάνουν τα 220 κτυπήματα το λεπτό. Ότι τα αδράχτια τους λειτουργούν με 15.000 στροφές το λεπτό, ενώ της Π.Π. με 10.000. Κι όμως η Π.Π. έκανε δάνεια πάνω από 20 δις που σήμερα χρωστάει για να εκσυγχρονιστεί και υποτίθεται ότι επένδυσε αυτά τα χρήματα.

Κι ενώ όλ' αυτά είναι πασίγνωστα και δεν αμφισβητούνται από κανένα σοβαρό κι έντιμο οικονομολόγο, ο Παπανδρέου επιβάλλει το 85, ενδίδοντας στις επιταγές του Δυτικού μεγάλου κεφαλαίου και της ΕΟΚ, ένα πρόγραμμα δήθεν σταθεροποίησης, που επιδεινώνει τις χρόνιες παθολογίες της χώρας. Μιλώντας για υπερκατανάλωση αντί να μιλάει για υποπαραγωγή, αποεπένδυση και αποβιομηχάνιση. Τη στιγμή που η μέση ετήσια κατά κεφαλή κατανάλωση στη χώρα δε φτάνει ούτε στα 40% αυτής των χωρών της Δυτικής Ευρώπης, κι ενώ ακόμη εξελίσσεται πιο αργά απ' ό,τι αυτή των χωρών της ΕΟΚ, πράγμα που σημαίνει ότι βαδίζουμε προς άνοιγμα της διαφοράς και όχι κλείσιμο της. Επιβάλλει ένα πρόγραμμα που χτυπάει το ήδη χαμηλό βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και υποβιβάζει την ήδη άθλια «ποιότητα» ζωής τους. Σε δυο χρόνια λιτότητας το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων έπεσε τουλάχιστον κατά 35%. Αντίθετα ενώ τα κέρδη των καπιταλιστών της λματ αυξήθηκαν μόνο το 86 κατά 110%, όχι μόνο δεν σημειώθηκε αύξηση αλλά και πάλι μείωση επενδύσεων κεφαλαιουχικού εξοπλισμού.

Η μείωση αυτή άλλωστε οδήγησε το ΠΑΣΟΚ σε μια ακόμη απ' τις συχνές παλινωδίες του. Ενώ ο Τσοβόλας επέβαλε πρόστιμο 10% στα κέρδη τους επειδή δεν επενδύθηκαν, μόλις οι απατεώνες καπιταλιστές της λματ δυσανασχέτησαν, έσπευσε ο Παπανδρέου μέσω του Ρουμελιώτη, όχι μόνο να το καταργήσει, αλλά επί πλέον να τους προσφέρει νέα κίνητρα, νέες φοροαπαλλαγές που φτάνουν μέχρι στα 50% των κερδών.

Μ' αυτή την πολιτική προσπαθούν να εκβιάσουν «επενδύσεις» απ' τους απατεώνες καπιταλιστές της λματ, αφού έτσι αυτοί γλυτώνουν τους φόρους. Αυτή η πολιτική οδηγεί και πάλι τη χώρα προς τα πίσω, σε αδιέξοδο. Είναι η πολιτική που εφαρμόστηκε απ' τη λματ επί Ν.Δ. Οι «επενδύσεις» της επιδείνωσαν τη θέση της χώρας στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας, έγιναν για να πλουτίσουν οι απατεώνες καπιταλιστές σαν άτομα, και οδήγησαν στην υπερσυσώρευση, στην υπερχρέωση, στις προβληματικές. Έτσι η σημερινή πολιτική οδηγεί σε νέες προβληματικές, των οποίων τα χρέη θα πληρώσουν και πάλι οι εργαζόμενοι. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι η αύξηση των κερδών συνοδεύτηκε με αύξηση της δανειακής επιβάρυνσης τους. Έτσι για το σύνολο της βιομηχανίας και χωρίς να υπολογίσουμε τα χρέη των προβληματικών, τα χρέη είναι 5 φορές περισσότερα απ' τα ίδια τα κεφάλαια, σχέση που σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως η Μότορ όιλ του Βαρδινογιάννη, φτάνει το 12, η Αλλατίνη το 40, ή τα Ναυπηγεία Ελευσίνας το 150. Οδηγούμαστε λοιπόν σε νέες προβληματικές. Οι απατεώνες της λματ, που πλούτισαν αφήνοντας τις επιχειρήσεις τους να χρεοκοπήσουν σε βάρος της χώρας, έκαναν σχολή.

Είχαμε υποστηρίξει ότι οι σημαντικότερες προβληματικές θα επιστραφούν στους παλιούς μετόχους. Αυτή η πολιτική έχει δρομολογηθεί με κάποια σοβαρότητα από τότε που ο Παπανδρέου ανέθεσε και το ζήτημα των προβληματικών σε αμερικανική Τράπεζα. Τις προτάσεις της για κάθε μια απ' τις προβληματικές, γνωρίζουν οι καπιταλιστές. Γνωρίζουν ότι προτείνει την αναδιάρθρωση τους, δηλαδή τη μερική καταστροφή και απαξίωση του σταθερού κεφαλαίου και μαζικές απολύσεις. Οι παλιοί μέτοχοι λοιπόν караδοκούν. Περιμένουν να κάνει το κράτος σήμερα αυτές τις αναδιρθώσεις και θα τις εξαγοράσουν μετά σε εξευτελιστικές τιμές, είτε οι ίδιοι είτε μέσω ξένων αχυράνθρωπων που θα τους παρουσιάσουν σαν ξένους καπιταλιστές. Προειδοποιούμε λοιπόν: οποιοσδήποτε δήθεν νέος καπιταλιστής εμφανιστεί και αγοράσει προβληματική, καρπούται τα παλιά χρέη που πλήρωσαν οι φορολογούμενοι, τα οποία βέβαια δεν πρόκειται να πληρώσει και κατά συνεπεία μπαίνει στην ίδια βαθμίδα με τους παλιούς μετόχους. Είναι εξίσου απατεώνας, αφού ληστεύει κεφάλαιο ίσο με τα πάρα πάνω χρέη.

Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε στους ανίκανους καπιταλιστές της λματ που απέτυχαν σαν τέτιοι, να ξαναπάρουν στα χέρια τους τις επιχειρήσεις που οδήγησαν στη χρεοκοπία για να πλουτίσουν οι ίδιοι προσωπικά.

Ένας απ' τους σημαντικότερους καπιταλιστές ομίλους της λματ που ακολούθησε αυτή την τακτική είναι ο όμιλος Μποδοσάκη-Αθανασιάδη. Σήμερα διευθύνεται απ' τον ανεψιό, και κύριο κληρονόμο του Μποδοσάκη, βασικό μέτοχο του ομίλου, Αλέξανδρο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη. Ο κύριος αυτός, αφού συγκέντρωσε τεράστιο πλούτο για λογαριασμό του ομίλου, με τη σκληρή κι απάνθρωπη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης στα κάτεργα του στα Μαντεμοχώρια της Λάρκο όπως και στα μπαρουτάδικα της Πυρκάλ, για τα οποία μιλάμε πάρα κάτω, οδήγησε τόσο την Πυρκάλ όσο και τη Λάρκο στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, με δεκάδες δις χρέη. Εμπιστεύτηκε λοιπόν την αναδιάρθρωση τους στο κράτος, ενώ ο ίδιος προσποιούμενος τον πένητα, όπως ακριβώς και ο Αγγελόπουλος, πέρασε στα παρασκήνια, όπου δήθεν πρόσφερε την εμπειρία του. Κρατώντας όμως ο ίδιος μια σημαντική μειοψηφία μετοχών, και λειτουργώντας στα πλαίσια του παραδοσιακού ελληνικού κράτος-υπηρέτη της λματ, στην ουσία εξακολουθεί νάναι τα πραγματικό, ουσιαστικό, μη ορατό αφεντικό της εταιρείας. Διευθύνει την εταιρεία με δίκτυο ολόκληρο από ατζέντηδες του.

Παράλληλα βέβαια, κράτησε την πλειοψηφία των μετοχών στην άλλη σημαντική επιχείρηση του ομίλου, στα Λιπάσματα, που ήταν κερδοφόρα. Έτσι σήμερα ενώ δεν έχει πληρώσει τα δισεκατομμύρια χρέη των Λάρκο-Πυρκάλ που πληρώνουν οι φορολογούμενοι, ο ίδιος πραγματοποιεί επένδυση-επέκταση στα Λιπάσματα τεσσάρων δισεκατομμυρίων. Και αυτή η επέκταση γίνεται τη στιγμή που είναι πασίγνωστο σε όλο το λαό του λεκανοπεδίου ότι τα Λιπάσματα είναι μια απ' τις βιομηχανίες με τη μεγαλύτερη ευθύνη για τη μόλυνση, ρύπανση της περιοχής, τη δημιουργία του θανατηφόρου νέφους. Τη στιγμή που η μόλυνση του περιβάλλοντος και η ρύπανση της ατμόσφαιρας στη Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Νίκαια, Πέραμα, έχει φτάσει στα όρια συναγερμού και προκαλεί συνεχείς βλάβες και προβλήματα στην υγεία των ασθενέστερων, των παιδιών, των ηλικιωμένων, των αρρώστων αλλά και όσων είναι υγιείς. Τη στιγμή που η πάρα πάνω περιοχή είναι η δεύτερη περισσότερο ρυπαινόμενη μετά την Ελευσίνα. Τη στιγμή που σύσσωμοι οι κάτοικοι της περιοχής με συνεχείς κινητοποιήσεις ζητάνε το κλείσιμο και την απομάκρυνση του εργοστασίου. Τη στιγμή που ενώ είναι

κοινά αποδεκτό ότι η περιοχή της πρωτεύουσας είναι κορεσμένη βιομηχανικά και ενώ ο ίδιος ο Παπανδρέου είχε υποσχεθεί ότι δεν θα επιτραπούν νέες βιομηχανίες και ότι θα κλείσουν οι ρυπογόνες. Τη στιγμή λοιπόν αυτή ο κύριος Αλέξανδρος Αθανασιάδης-Μποδοσάκης φόρεσε τη μάσκα του εκσυγχρονιστή, τη μάσκα του οικολόγου, και όλος ευαισθησία για την υγεία των κατοίκων και για το περιβάλλον, βαφτίζει την επέκταση του εργοστασίου εκσυγχρονισμό.

Επειδή όμως όλες οι κοροϊδίες έχουν ένα όριο κι επειδή είναι κωμικό και συνάμα εξοργιστικό ένας κυνικός και στυγνός καπιταλιστής σαν τον Αθανασιάδη-Μποδοσάκη που διευθύνει προσωπικά τα μεταλλεία στα Μαντεμοχώρια τα τελευταία 20 χρόνια, να παρουσιάζεται σαν ανθρωπιστής και οικολόγος, θα θυμίσουμε συνοπτικά ορισμένα γεγονότα.

Στα Μαντεμοχώρια οι μεταλλωρύχοι υποχρεώνονταν να κατεβαίνουν στις υπόγειες στοές και να βγάζουν το μέταλλευμα, χωρίς κανένα μέτρο προφύλαξης της υγείας τους με αποτέλεσμα να αναπνέουν τη σκόνη του μεταλλεύματος. Αυτή έμπαινε στα πνευμόνια τους και τάκαιγε σιγά-σιγά. Έτσι έπαθαν πνευμονοκονίαση, έγιναν χαλικωμένοι. Εκατοντάδες μεταλλωρύχοι έπαθαν πνευμονοκονίαση. Απ' αυτούς οι μισοί πέθαναν στα 5 πρώτα χρόνια σε ηλικία 30-45 χρόνων. Οι υπόλοιποι οδηγήθηκαν στον αργό θάνατο με συντάξεις πείνας, όντας ανάπηροι αφού ανάπνεαν με δυσκολία. Μόνο σε 2 χωριά στη δεκαετία του 70, πέθαναν από την πνευμονοκονίαση 110 μεταλλωρύχοι. (Μιλάμε για τη δεκαετία του 70, γιατί τα πάρα πάνω στοιχεία προκύψανε από έρευνες γιατρών που έγιναν τότε ενώ δεν έχουμε στοιχεία για θανάτους που θα υπήρξαν ασφαλώς και μετά.)

Στα κάτεργα της Λάρκο, τη δεκαετία του 70 σκοτώθηκαν 15 εργάτες και σακατεύτηκαν άλλοι 1000. Στα μακάβρια μπαρουτάδικα της Πυρκάλ στο Λαύριο και στην Ελευσίνα, σκοτώθηκαν περίπου 25 και σακατεύτηκαν πολύ περισσότεροι. Συνολικά τη δεκαετία του 70 ο καπιταλιστικός όμιλος Μποδοσάκη-Αθανασιάδη στα βιομηχανικά του κάτεργα δολοφόνησε πάνω από 200 εργάτες και σακάτεψε πάνω 2000. Χάρη σ' αυτή την κοινωνική γαλήνη και ειρήνη, κατόρθωσε να πετύχει αστρονομικά ποσά εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Έτσι στη Λάρκο πετύχαινε ποσοστά 526 στα 100, δηλαδή σε κάθε 100.000 δρχ. μισθό που έδινε σ' έναν εργάτη αντιστοιχούσαν άλλες 526.000 δρχ. παραγωγή που τη τσέπωνε.

Κατά συνέπεια η κυνική προσπάθεια του Αθανασιάδη-Μποδοσάκη να παρουσιαστεί σαν οικολόγος ουμανιστής, μόνο γέλια θα προκαλούσε αν δεν θύμιζε την τραγική και μακάβρια πάρα πάνω πραγματικότητα. Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον Αλέξανδρο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη. Σαν κύριος μέτοχος σήμερα, αλλά και σαν κύριος υπεύθυνος της Διοίκησης του ομίλου τουλάχιστον την τελευταία 20ετία είναι υπεύθυνος για όλα τα πάρα πάνω εγκλήματα ενάντια στην εργατική τάξη. Είναι υπεύθυνος για όλες τις απάτες του ομίλου ενάντια στη χώρα. Ο Αθανασιάδης-Μποδοσάκης είναι το κλασικό υπόδειγμα του καπιταλιστή της λματ. Μεσαιωνικού τύπου εκμετάλλευση, αδιαφορία για την υγεία των εργατών και για το περιβάλλον, σακάτεμα τους, καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Ψηλά κέρδη, χαμηλοί μισθοί, χαμηλή παραγωγικότητα, απουσία επενδύσεων εκσυγχρονισμού και ανανέωσης κεφαλαιουχικού εξοπλισμού. Χρέη, απάτες, παράλληλη χρεοκοπία και τυπική εγκατάληψη ορισμένων επιχειρήσεων και συνέχιση της εκμετάλλευσης άλλων. Με αποτέλεσμα να εξακολουθεί να είναι ένας απ' τους σημαντικότερους ομίλους της λματ.

Νομίζουμε ότι δεν είναι τυχαίο ότι σε πρόσφατη συνάντηση στις ΗΠΑ διεθνών οικονομικών προσωπικοτήτων, οργανωμένη απ' την αμερικάνικη κυβέρνηση και τον πρόεδρο Ρήγκαν, ο μόνος προσκεκλημένος Έλληνας καπιταλιστής εκτός απ' τον πρόεδρο του ΣΕΒ Παπαλεξόπουλο ήταν ο Αθανασιάδης-Μποδοσάκης.

Τέλος θα πούμε δυο λόγια τόσο για το Νταβός όσο και για το είδος του σοσιαλισμού για τον οποίο αγωνιζόμαστε, παρ' ότι δεν είναι κατάλληλος ούτε ο χώρος ούτε ο χρόνος.

ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ

Η μη ανταγωνιστικότητα των προϊόντων, οδήγησε στα συνεχώς διευρυνόμενα εμπορικά ελλείματα, που μαζί με τις υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες γονάτισαν την οικονομία και την οδήγησαν στην υπερχρέωση στις Δυτικές Τράπεζες με συνολικό εξωτερικό χρέος 20 δις δολάρια. Το χρέος αυτό και ο συνεχής ετήσιος δανεισμός για την εξυπηρέτηση του, χρησιμοποιούνται απ' το δυτικό μεγάλο κεφάλαιο, την ΕΟΚ, τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό σαν μέσο εκβιασμού, σαν εργαλείο για την επιβολή μιας ορισμένης πολιτικής. Δεν τους συμφέρει πολιτικά η χρεοκοπία της χώρας. Μέσω του χρέους επιβάλλουν τις απόψεις τους. Απόρροια αυτής της κατάστασης είναι το «σταθεροποιητικό» πρόγραμμα του 85, η προβλεπόμενη υπογραφή της συμφωνίας για τις βάσεις, οι συμφωνίες του Νταβός.

Στο σημείο αυτό κι επειδή ορισμένοι παρουσιάζουν τις προκηρύξεις μας σαν φτηνή προπαγάνδα, θα θυμίσουμε ότι υπήρξαμε οι μόνοι που στην προκήρυξη μας ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό του Απρίλη 87, προβλέψαμε τη στροφή του Παπανδρέου, κόντρα σε όλο τον τύπο. Ενώ λοιπόν τότε ο Παπανδρέου δήλωνε ότι «αν η κρίση αποτελεί μεθόδευση είτε του ΝΑΤΟ είτε των ΗΠΑ να μας υποχρεώσουν με μέσο τη δυναμική παρουσία της Τουρκίας στο Αιγαίο να πάμε σε τραπέζι διαπραγματεύσεων Ελλάδας-Τουρκίας, εφ' όλης της ύλης, εάν αυτός είναι ο στόχος, δεν πρόκειται αυτή η κυβέρνηση να τον δεχτεί», εμείς όμως λέγαμε: «Η πολιτική λοιπόν που βασίζεται στην παραμονή των βάσεων και τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ για να αποφύγουμε τη σύρραξη με την Τουρκία χρεοκόπησε τελείως και το ομολόγησε ο ίδιος ο Παπανδρέου με τις ενέργειες του. Η πολιτική αυτή οδήγησε τη χώρα στη σημερινή δεινή θέση όπου είναι υποχρεωμένη να υποκύψει στον εκβιασμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Είτε θα υποκύψει μετά από τοπικά και χρονικά περιορισμένη ένοπλη συμπλοκή (πρέπει να γίνεται διάκριση ανάμεσα στο γενικευμένο πόλεμο που αποκλείεται και την τοπική συμπλοκή που θα διαρκέσει το πολύ 2-3 μέρες και αυτή είναι ο σημερινός στόχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως το δήλωσαν τα φερέφωνα του και είναι πολύ πιθανή) και μετά θα οδηγηθεί σε διαπραγματεύσεις, για να αποφύγουμε δήθεν το γενικότερο πόλεμο. Διαπραγματεύσεις άνευ όρων απ' την Ελλάδα και εφ' όλης της ύλης, υφαλοκρηπίδα, εναέριος χώρος, νησιά, αλλά και κλείσιμο του Κυπριακού, αμερικάνικες βάσεις. *Είτε θα υποκύψει σήμερα αποδεχόμενη τις ίδιες διαπραγματεύσεις εφ' όλης της ύλης με μόνη την απειλή της 27 Μάρτη χωρίς να ρίξει ούτε καν μια ντουφέκια για την τιμή των όπλων. Οι διαπραγματεύσεις αυτές θα παραμείνουν μυστικές ενώ ο Παπανδρέου παραπλανώντας το λαό θα τις διαψεύσει και θα δηλώνει επίσημα, ότι δεν αποδέχεται καμιά συζήτηση παρά μόνο για το συνυποσχετικό. Η πολιτική αυτή έφερε τη χώρα σε μια θέση που έχει "μπρος γκρεμό και πίσω ρέμα"*».

Πριν λοιπόν ολοκληρωθεί ένας χρόνος απ' το Μάρτη, επιβεβαιώθηκαν όλα τα πάρα πάνω. 1) Η κρίση του Μάρτη υπήρξε εκβιασμός του Παπανδρέου, που σκηνοθετήθηκε απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. 2) Ο Μάρτης ήταν ήττα και όχι νίκη της Ελλάδας. Νίκη θάταν αν σέρνονταν οι Τούρκοι φασίστες στη Χάγη. 3) Ο Παπανδρέου συνθηκολόγησε άνευ όρων, με μόνο τον εκβιασμό, χωρίς να ρίξει ούτε μια ντουφέκια για την τιμή των όπλων. 4) Δεν υπάρχουν ελληνικές ένοπλες δυνάμεις που να υπερασπίζονται την εδαφική ακεραιότητα της χώρας αλλά μόνο ΝΑΤΟικές, αφού το στρώμα των ανώτερων και ανώτατων αξιωματικών που κατέχουν τις θέσεις-κλειδιά κι ελέγχουν το στράτευμα είναι διαβρωμένο απ' το δίκτυο των πρακτόρων του αμερικάνικου και δυτικού ιμπεριαλισμού και ενεργούν όπως ο αρχηγός Ναυτικού Αραπάκης στην Κυπριακή Τραγωδία το 74, που ακύρωσε τις διαταγές, μετά από αμερικάνικες συμβουλές, να βυθίσουν τα τουρκικά αποβατικά. 5) Σύμφωνα με τα ίδια κριτήρια που χρησιμοποιούσε το ΠΑΣΟΚ κι ο Παπανδρέου μέχρι σήμερα για τη δεξιά, οι συμφωνίες του Νταβός αποτελούν εθνική μειοδοσία ω για να λέμε τα σύκα σύκα ω ύστερα από αμερικανικές πιέσεις. Ο Παπανδρέου σ' αυτές αναγνωρίζει τη νομιμότητα όλων των διεκδικήσεων της ματοβαμένης τούρκικης φασιστικής δικτατορίας, ανατρέποντας όσα έλεγε μέχρι σήμερα, για συνυποσχητικό για τη Χάγη και χωρίς να αποχωρήσουν τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής απ' την Κύπρο.

Οι συμφωνίες αυτές έγιναν γιατί το μόνο που ενδιαφέρει σήμερα τον Παπανδρέου είναι η παραμονή του στην εξουσία. Και γνωρίζει καλά ότι αυτό μπορεί να γίνει σήμερα μόνο με την πλήρη υποστήριξη του αμερικάνικου και δυτικού ιμπεριαλισμού που θέλει την Τούρκικη αγορά των 50 εκατομμυρίων μέσα στην ΕΟΚ. Η πολιτική λοιπόν τραγωδία της χώρας συνίσταται στο ότι ενώ η πλειοψηφία τουλάχιστον του 63% όπως έδειξαν οι εκλογικές αναμετρήσεις του 81 και 85 του ελληνικού λαού επιζητάει μίαν αντιμονοπωλιακή, αντιιμπεριαλιστική αλλαγή, στην πολιτική σκηνή δεσπόζουν δύο κόμματα εξίσου δεξιά, Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, που συναγωνίζονται ποιο θα προσφέρει περισσότερα στους ξένους πάτρωνες και ντόπιους καπιταλιστές, ποιο θα ξεπουλήσει περισσότερα, για νάχει την εύνοια τους και να μείνει στην εξουσία. Έκφραση αυτής της πολιτικής κρίσης είναι τα υψηλά ποσοστά λευκών, άκυρων, αποχής που καταμετρούνται τόσο στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις όσο και στις δημοσκοπήσεις.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Η εκδίωξη των Αρσένη και Κεδίκογλου είναι η παταγώδης αποτυχία της ρεφορμιστικής πολιτικής, της έστω και δειλής και αφελούς απόπειρας να περιοριστούν οι απάτες της λματ, μέσα στα πλαίσια του καθεστώτος. Ο Κεδίκογλου εκδιώχτηκε επειδή επέβαλε πρόστιμο 9 δις στον απατεώνα καπιταλιστή Αγγελόπουλο. Ο Αρσένης επειδή παράπεμψε τους Τσάτσους στη Δικαιοσύνη για τις γνωστές απάτες τους. Είναι αποκαλυπτικό ότι εκδιώχτηκε τρεις μέρες πριν παραπέμψει για τις ίδιες τον Παπαλεξόπουλο, Διευθύνοντα Σύμβουλο των τιμμένων Τιτάν και Πρόεδρο του ΣΕΒ. Τα στοιχεία για την παραπομπή του θάφτηκαν απ' το ΠΑΣΟΚ και το σύνολο του τύπου. Η αποτυχία της ρεφορμιστικής πολιτικής έδειξε ότι δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα ν' αναλάβουν την οικονομική ηγεμονία κάποια άλλα στρώματα προερχόμενα απ' την άρχουσα τάξη.

Η κρίση όμως δεν είναι μόνο οικονομική. Είναι πολιτική, κοινωνική, πολιτιστική. Μια άλλη τάξη οφείλει ν' αναλάβει την πολιτική πρωτοβουλία χτίζοντας μια νέα κοινωνική ισορροπία. Αυτή η τάξη δεν μπορεί νάναι άλλη απ' την εργατική τάξη και τους συμμάχους της, τις άλλες λαϊκές τάξεις.

Λέγοντας βέβαια εργατική τάξη δεν εννοούμε το ΚΚΕ, παρ' ότι αυτό εκφράζει ακόμα ένα μέρος της, την υψηλόμισθη εργατική αριστοκρατία και τη νέα μικροαστική τάξη.

Αυτό το νέο καθεστώς που θα προέλθει απ' αυτή την αλλαγή, απ' το πέρασμα στην εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, οφείλει να προχωρήσει σε κρατικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση των προβληματικών (αλλά και σε κρατικοποίηση άλλων στρατηγικού τύπου επιχειρήσεων), σε κατάσχεση της περιουσίας των παλιών ιδιοκτητών τους, για δυο λόγους. Οικονομικό γιατί απέτυχαν σαν τάξη να εκσυγχρονίσουν τις επιχειρήσεις τους, ν' αναπτύξουν τη χώρα αυτοδύναμα, να πετύχουν τις αναγκαίες σήμερα διαρθρωτικές αλλαγές χωρίς τις οποίες μετατρέπομαστε ραγδαία σε τελείως εξαρτημένη, περιθωριακή, παρακμάζουσα, αγροτουριστική νησίδα της Δύσης. Κοινωνικό γιατί καμιά κοινωνία, απ' την πιο πρωτόγονη μέχρι την πιο αναπτυγμένη, και πέρα από καπιταλισμούς και σοσιαλισμούς, δεν μπορεί να ανεχτεί ορισμένοι μεγάλοσχημοι να οικειοποιούνται πόρους που κατέβαλε το κοινωνικό σύνολο για τον εκσυγχρονισμό τους, και να αυξάνουν την προσωπική τους περιουσία σε βάρος της χώρας και του κοινωνικού συνόλου.

Οι κρατικοποιήσεις αυτές δεν έχουν κανένα σοσιαλιστικό περιεχόμενο, και σε καμιά περίπτωση δεν ισοδυναμούν για μας με το Σοσιαλισμό. Είναι όμως αναγκαίες και απαραίτητες για να αφαιρεθεί η ιδιοκτησία και η κυριότητα των καπιταλιστών της λματ απ' τις επιχειρήσεις τους, και γι' αυτό τις προτείνουμε. Κι όσοι τσαρλατάνοι δημοσιογράφοι τις κριτικάρουν, δημιουργώντας εσκεμμένα σύγχυση ανάμεσα σ' ένα αναγκαίο μέτρο για το χτύπημα της λματ και τις συγκεκριμένες μορφές κοινωνικής διαχείρισης που χαρακτηρίζουν ένα σοσιαλιστικό καθεστώς, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να προσπαθούν απεγνωσμένα ν' αποκρύψουν το ρόλο που τους αναθέτει ο καπιταλισμός, χρησιμοποιώντας τάχα ένα ιδεολογικό επιχείρημα: να προπαγανδίζουν την αναγκαία διαιώνιση της παλιάς ιδιοκτησίας, βγάζοντας λάδι τους απατεώνες καπιταλιστές της λματ.

Η ιστορική πείρα απέδειξε ότι οι κρατικοποιήσεις μονές τους, ακόμη κι αν η εργατική τάξη κατέχει την πολιτική εξουσία μέσω ενός κόμματος της, οδηγούν στη δημιουργία ενός κοινωνικού στρώματος κρατικής γραφειοκρατίας πούναι αυτονομημένο και ξεκομμένο απ' την εργατική τάξη. Και είναι ξεκάθαρο και αυτονόητο στον καθένα ότι δεν υπάρχει καμιά περίπτωση η 17N ν' αγωνίζεται για έναν τέτιο «Σοσιαλισμό». Σοσιαλισμός υπάρχει μόνον όταν η ίδια η εργατική τάξη βρίσκεται στην εξουσία, όχι μόνο στην πολιτική βαθμίδα μέσω κάποιας διαμεσολάβησης της αλλά άμεσα μέσα στις παραγωγικές δυνάμεις. Απαραίτητο λοιπόν στοιχείο που χαρακτηρίζει ποιοτικά τη σοσιαλιστική φύση του καθεστώτος για το οποίο αγωνιζόμαστε, είναι ότι η διαχείριση και η διεύθυνση των εργοστασίων πρέπει να γίνεται από εργατικά συμβούλια που θα έχουν εκλεγεί με ολοκάθαρες δημοκρατικές διαδικασίες από τη βάση, από τις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων σ' αυτά. *Αυτά λοιπόν τα εργατικά συμβούλια πρέπει να είναι αιρετά, άμεσα ανακλητά, και να λογοδοτούν σε τακτά διαστήματα στη βάση στις γενικές συνελεύσεις.* Ακόμη πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι όταν λέμε εργαζόμενοι δεν εννοούμε τους πάσης φύσης ειδικούς, τους σπεσιαλίστες, τα στελέχη, αλλά τους εργάτες στην παραγωγή. Μόνο σ' αυτή την περίπτωση η έννοια κοινωνικοποίηση έχει νόημα. Αλλιώς είναι κενή περιεχομένου, αφού ο έλεγχος, η διαχείριση δεν περνάει στην εργατική τάξη, στην κοινωνία αλλά σε ένα κοινωνικό στρώμα γραφειοκρατών και τεχνοκρατών.

Οι ίδιες μορφές λειτουργίας, οι ίδιες διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας στη βάση πρέπει να δεσπόζουν όχι μόνο στις παραγωγικές μονάδες, αλλά και στις άλλες μορφές κοινωνικής δραστηριότητας, όπως και στις λειτουργίες των ριζικά αναμορφωμένων και απαραίτητων κρατικών μηχανισμών.

Δεν ισχυριζόμεθα βέβαια ότι τα πάρα πάνω είναι εύκολα, ούτε ότι θα γίνουν με μιας. Η πολυπλοκότητα των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι σύγχρονες κοινωνίες απαιτούν αναμφίβολα την απόκτηση ορισμένων γνώσεων. Αυτές τις γνώσεις, σήμερα τις κατέχουν ορισμένοι ειδικοί, τα στελέχη, όχι επειδή είναι ικανότεροι αλλά επειδή είχαν τις οικονομικές δυνατότητες να φοιτήσουν στα καλύτερα σχολεία, στα ξένα Πανεπιστήμια και στη συνέχεια ν' αποκτήσουν μια εμπειρία, μέσω των διπλωμάτων τους. Η αποσιώπηση λοιπόν των πάρα πάνω δυσκολιών απ' αυτούς που προβάλλουν σαν λύση-πανάκεια για το Σοσιαλισμό διάφορα οργανωτικά σχήματα, ακόμη κι αν είναι τα πιο δημοκρατικά, ένα και μόνο στόχο μπορεί να χάσει: ν' αποκρύψει ότι σήμερα, γραφειοκρατικό στρώμα μπορεί να δημιουργηθεί όχι μόνο απ' τα πάνω αλλά κι απ' τα κάτω. Κι όχι μόνο μπορεί, αλλά έτσι όπως έχουν τα πράγματα μέσα στον καπιταλισμό, με τη μονοπώληση της γνώσης από ορισμένους, στα σίγουρα θα δημιουργηθεί. Γιατί είναι προφανές ότι τα πάρα πάνω στελέχη, με τις ειδικές γνώσεις, θα μπορούν πολύ εύκολα να μανιπουλάρουν τις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων προβάλλοντας λύσεις που συμφέρουν αυτά τα στρώματα και αναπαράγουν τα παλιά μοντέλα. Και θα εκλέγονται τέλος στα σίγουρα σαν οι επαίοντες, οι «ικανοί» που «ξέρουν» να διαχειρίζονται τα εργοστάσια, αναπαράγοντας έτσι τη γραφειοκρατία απ' τα κάτω, όσο δεν θα μπορούν οι εργαζόμενοι στην παραγωγή να τους αντιμετωπίσουν με όπλο τους τις ίδιες αυτές γνώσεις και να προτείνουν ένα άλλο διαφορετικό μοντέλο.

Αυτό χρειάζεται να τονιστεί ιδιαίτερα σήμερα όπου πάσης φύσης όψιμοι αντισταλινικοί και άλλοι γνωστοί πατριάρχες της μανιπουλάτσιας, επαγγέλλονται τον... αντίξουσιαστή ενώ βρίσκονται μέχρι τα μπούνια μέσα στα κέντρα της αυταρχικής καπιταλιστικής εξουσίας, αναμασούν συνέχεια τις λέξεις αυτονομία, αυτοδιαχείριση, αντιεραρχική διάρθρωση, εναλλακτικό κίνημα, τη στιγμή που οι ίδιοι αποδέχονται αλλά και εκμεταλλεύονται, στην επαγγελματική τους δραστηριότητα, την υπάρχουσα καπιταλιστική ιεραρχία, τη στιγμή τέλος που η συμπεριφορά τους στη συνδικαλιστική και πολιτική τους δραστηριότητα χαρακτηρίζεται από αυταρχική αντιδημοκρατική μέχρι καθαρά αυθαίρετη και δικτατορική.

Συνοπτικά λοιπόν: Είμαστε ριζικά αντίθετα με το γνωστό μοντέλο του «Σοσιαλισμού» όπου οι υπεύθυνοι των παραγωγικών μονάδων διορίζονται απ' τα πάνω, απ' όπου αντλούν τη δύναμη τους. Αυτοί αποτελούν ένα κοινωνικό στρώμα γραφειοκρατίας, αυτονομημένο, ξεκομμένο απ' την εργατική τάξη. Είμαστε υπέρ ενός Σοσιαλισμού με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας στη βάση, όπου οι υπεύθυνοι θα εκλέγονται, θα ανακαλούνται, θα λογοδοτούν στη βάση. Δεν μας διαφεύγει όμως το γεγονός ότι τα πάρα πάνω δεν είναι απόλυτη εγγύηση, λύση-πανάκεια, όπως προβάλλεται με υστεροβουλία από μερικούς που η πρακτική τους τους καθιστά αναξιόπιστους, γιατί τα προβλήματα δεν είναι απλά οργανωτικά ή μόνο δημοκρατικών διαδικασιών αλλά έχουν βαθύτερες αιτίες, που πηγάζουν απ' το καθεστώς βαθιάς ανισότητας του καπιταλισμού, που μπορεί να δημιουργήσει, όπως εξηγήσαμε, γραφειοκρατικές παραμορφώσεις ακόμη και με έμεση δημοκρατία.

Παρ' όλες πάντως τις δυσκολίες, υπάρχει σήμερα ένας σημαντικός παράγοντας που συνηγορεί υπέρ του μοντέλου που προτείνουμε. Είναι η νέα τεχνολογία. Αυτή απαιτεί σύγχρονη κι ειδικευμένη

εργατική τάξη, με ειδικές γνώσεις, πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχουν και τεχνικοί λόγοι που σήμερα σπρώχνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι το πρόβλημα είναι τεχνικό κι ότι θα λυθεί αυτόματα με την τεχνολογία. Το πρόβλημα είναι πριν απ' όλα πολιτικό και θα λυθεί μόνο όταν η ίδια η εργατική τάξη μέσω των πολιτικών της οργανώσεων την προτείνει και γίνει αποδεκτή από την κοινωνία.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 22-2-88
Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ